

N:o 37.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 12 April 1881.
» » » » Andra Kammaren den 12 » »

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, rörande ändring i Kongl. Kungörelsen den 5 December 1873, angående bevillningsafgift för spelkort samt kortstämplingens verkställande.

(Sammansatta Bevillnings- och Lag-Utskottets Betänkande N:o 1.)

S. A. K.

Kongl. Kungörelsen den 5 December 1873, angående bevillningsafgift för spelkort samt kortstämplingens verkställande, stadgar i sitt 10:de moment:

“Den, som försäljer eller till salu håller ostämplade eller icke uti behöriga konvolut inlagda spelkort, böte sjuttiofem riksdaler riksmünt och hafve förverkat varan, likaså skall den, som beträdes med att nyttja ostämplade spelkort, därför böta sju riksdaler 50 öre samma mynt, allt angifvarens ensak.”

Enligt hvad Riksdagen har grundad anledning att antaga, hafva dock dessa ansvarsbestämmelser icke kunnat förekomma, att försäljning och användande af ostämplade spelkort under senare åren inom landet vunnit en utsträckning, som säkerligen i ej oväsentlig grad bidragit till den samtidigt förekommande betydande minskningen i inkomsten af kortstämpelafgiften.

På grund häraf och med anledning af en hos Riksdagen i ämnet gjord framställning har Riksdagen ansett sig böra i förevarande hänseende föreslå skärpta och förändrade ansvarsbestämmelser, så mycket hellre som författningens ofvan anförda stadganden i flera afseenden lemna rum för anmärkningar.

Sålunda kan till en början med skäl anmärkas, att, under det kortstämpningsafgiften flerfaldiga gånger blifvit höjd och för närvarande utgår med sjuttiofem öre för hvarje kortlek, ansvarsbestämmelserna fortfarande äro desamma, som då afgiften år 1812 fastställdes till endast 2 skillingar. I betraktande af den större vinst, som försäljaren af ostämplade spelkort numera kan beräkna för hvarje föruttrad kortlek, torde dock böter af endast sjuttiofem kronor icke afhålla från ett fortsättande af den oloffiga rörelsen.

Vidare äro dessa böter för hvarje fall bestämda till sjuttiofem kronor. Något skärpt ansvar för upprepande af förseelsen finnes icke stadgadt; icke heller är det möjligt att i öfrigt fästa afseende vid de olika grader af brottslighet, som onekligen vid ifrågavarande öfverträdelse kunna förekomma.

Riksdagen har antagit, att, derest försäljandet och falbjudandet af ostämplade eller icke uti behöriga konvolut inlagda spelkort belades med böter från och med ett hundra till och med fem hundra kronor, ofvan framställda anmärkningar skulle förfalla, i det under sådant förhållande äfven det lägsta belopp, hvartill böter finge ådömas, åtminstone i allmänhet blefve i ekonomiskt hänseende kämbart, samt vederbörande domare derjemte sattes i tillfälle att taga behörig hänsyn till såväl förekommande iteration som andra högre eller lägre ansvar påkallande omständigheter.

Användandet af ostämplade spelkort är nu belagdt med böter af sju kronor 50 öre. Äfven detta ansvar har syntes Riksdagen böra något höjas. Men då införande af en strafflatitud i detta fall icke torde vara af behovet påkalladt, har Riksdagen bibehållit böterna vid ett fixt belopp, som Riksdagen ansett lämpligen böra bestämmas till tio kronor.

Med afseende å böternas fördelning stadgar nu gällande författning att böterna oafkortade skola tillfalla angifvaren. En förändring härutinnan till närmare öfverensstämmelse med hvad i andra beskattningsförfattningar finnes stadgadt derom, att åklagare och kommunens fattigkassa i böterna finge andel, skulle enligt Riksdagens åsigt föranleda till kraftigare beifran af förekommande öfverträdelse utaf ifrågavarande slag.

Riksdagen får derföre hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, att 10:de momentet af Kongl. Kungörelsen den 5 December 1873, angående bevilningsafgift för spelkort samt kortstämplingens verkställande måtte erhålla följande förändrade lydelse att gälla från den 1 Januari 1882:

“Den, som försäljer eller till salu håller ostämplade eller icke uti behöriga konvolut inlagda spelkort, böte från och med ett hundra till och med femhundra Riksdaler riksmünt och hafve förverkat varan; likaså skall den, hvilken beträdes med att nyttja ostämplade spelkort, därför böta tio Riksdaler samma münt; skolande af böterna samt värdet af kort, som förbrutna anses, två tredjedelar tillfalla åklagaren och en tredjedel den stads eller sockens fattigkassa, der den åtalade förbrytelsen är begången. Finnes särskild angifvare, tage han hälften af åklagarens andel.“

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 12 April 1881.